



**מזלי**

**צייר טוני מורפי**



פעם חי זוג נשוי ביער והיו להם הרבה, הרבה ילדים. הילדים היו כל כך רבים שההורים לא יכלו לפרנס ולהאכיל אותם. לכן יום אחד שלושת הבנות הגדולות – פולי, דולי ומולי החליטו ללכת מהבית ולחפש להן פרנסה או אולי עוד יותר טוב למצוא חתנים עשירים. יצאו הבנות והלכו ביער. הלכו והלכו עד שתעו לגמרי בדרך ולא ידעו לאן לפנות.



הן הלכו כך עד הערב ופתאום ראו אור  
בוקע מרחוק. כשהגיעו למקור האור ראו  
בית יפה. הבת הצעירה ביותר, מולי,  
הייתה גם האמיצה ביותר. היא דפקה  
בדלת, דפקה ודפקה עד שבדלת הופיעה  
אישה.

"מה אתן רוצות, בנות?" שאלה האישה.  
"תעינו ביער ואנו רעבות מאוד" אמרו  
שלשתן ביחד.

"וי" אמרה האישה "בעלי הוא ענק ואם  
יראה אתכן הוא יאכל את שלשתכן."  
אך הבנות היו כל כך עייפות ורעבות  
שהיא הכניסה אותן לביתה ונתנה לכל  
אחת קערת דייסה.



רק התחילו הבנות לאכול כשנשמעו  
צעדים כבדים בחוץ ונכנס הענק, בשאגה  
גדולה "מה קורה כאן?"  
"הו, אלה רק שלוש בנות צעירות, רעבות,  
שמיד ילכו להן מכאן" אמרה האישה.  
"את שבי בשקט ותשאירי לי את הדבר"  
אמר הענק. הוא ישב ליד שהשולחן  
והביט על הבנות.  
כשהן גמרו לאכול אמר שהן צריכות ללון  
בביתו, ביחד עם שלושת הבנות שלו.



האישה הכינה מיטה גדולה בה ישנו  
בנות של הענק ושלה, ורצתה  
להשכיב בה גם את האורחות. אך  
לפני שהשכיבה אותן הענק שם  
לבנותיו צמידים זהב על הידיים  
ולאורחות שם צמידים עשויים קש.  
כולן נרדמו מהר וגם הענק ואישתו  
הלכו לישון. רק מולי לא ישנה. היא  
קמה בשקט והחליפה את הצמידים.  
לבנות הענק שמה את צמיד הקש  
ולאחיותיה ולעצמה את צמיד הזהב.  
בלילה קם הענק, מישש את ידיהן  
של הבנות, לקח את הבנות עם  
צמיד הקש, הוציא מהמיטה והוביל  
אותן לסככה, שם נעל אותן ישנות.  
אז חזר למיטה ונרדם שוב, תוך  
נחירה קולנית.

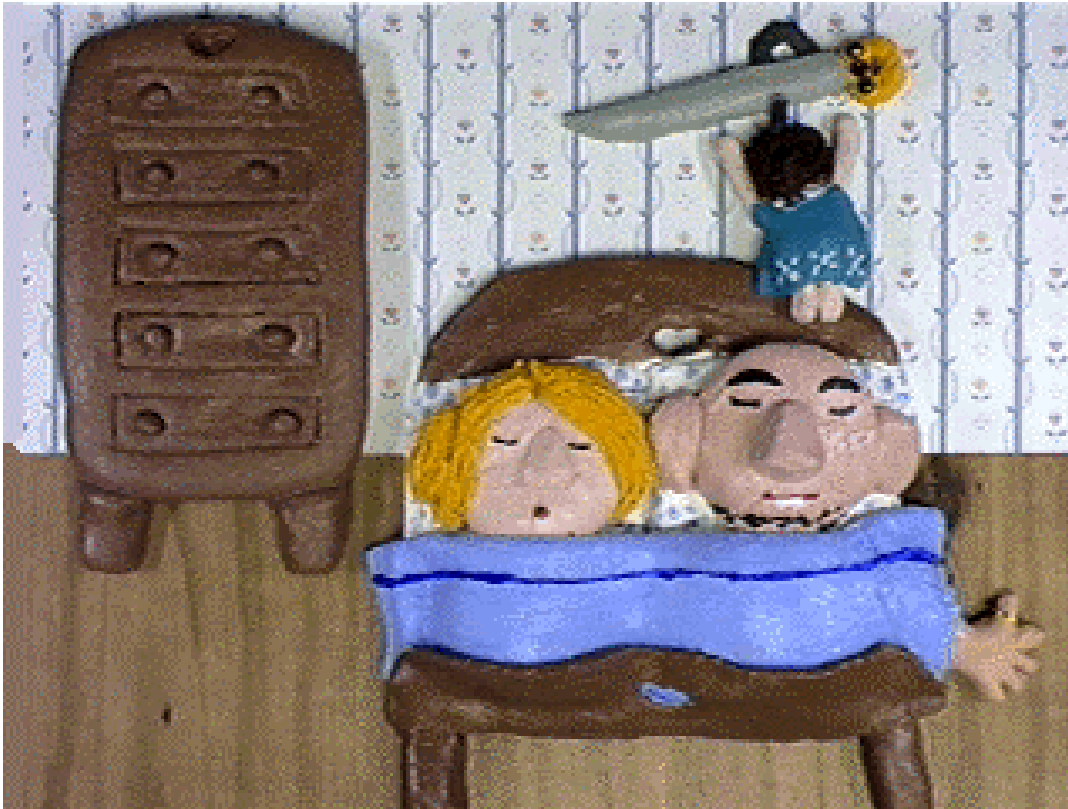


כששמעה מולי שהענק ישן ונוחר  
העירה את אחיותיה והובילה אותן  
החוצה. הבנות התחילו לברוח  
מהר כמה שרק כוח ברגליהן. רצו  
ורצו עד שעלתה השמש.

הן יצאו מהיער ופתאום ראו  
לפניהן ארמון מפואר. היה זה  
ארמון של המלך, ולמלך זה  
שלושה בנים גדולים ויפים.  
נכנסו הבנות לארמון ומולי סיפרה  
למלך את קורותיהן אצל הענק.  
המלך הכיר את הענק כי זה שדד  
אותו לעתים קרובות גרם לו צרות  
רבות.

הוא אמר למולי: "יפה עשית  
כשהצלת את אחיותיך ואת עצמך.  
אבל תוכלי לעשות עוד יותר טוב.

אם רק תחזרי לבית הענק ותביאי לי משם את החרב התלויה מעל מיטתו, הוא לא יוכל כבר  
לשדוד אותי ואני אסכים שבני הבכור יתחתן עם אחותך פולי הבכורה."



ראתה מולי שאחותה פולי מאוד רוצה  
בנסיך היפה והסכימה. בלילה יצאה  
מהארמון ודרך היער הגיעה לביתו של  
הענק. הענק ישב ליד שולחן, אכל ושתה  
בלגימות ענקיות. מולי התגנבה לבית וזחלה  
מתחת למיטה. כשכולם הלכו לישון והבית  
היה שקט מלבד הנחירות של הענק, יצאה  
מולי מתחת המיטה והורידה את החרב  
מהקיר.

בדיוק עמדה לצאת כשהחרב נתפסה  
בכיסה וזה נפל. התעורר הענק, ראה את  
מולי, קפץ מהמיטה וניסה לתפוס אותה.  
מולי ברח מהר והענק רדף אחריה. כך הם  
רצו דרך היער והענק כמעט והשיג את מולי  
אך בדיוק אז הגיעו לשפת נהר. מולי תלשה  
שערה מראשה, זרקה אותה מעל הנהר  
ועברה עליה ברגל קלה כמו על גשר.

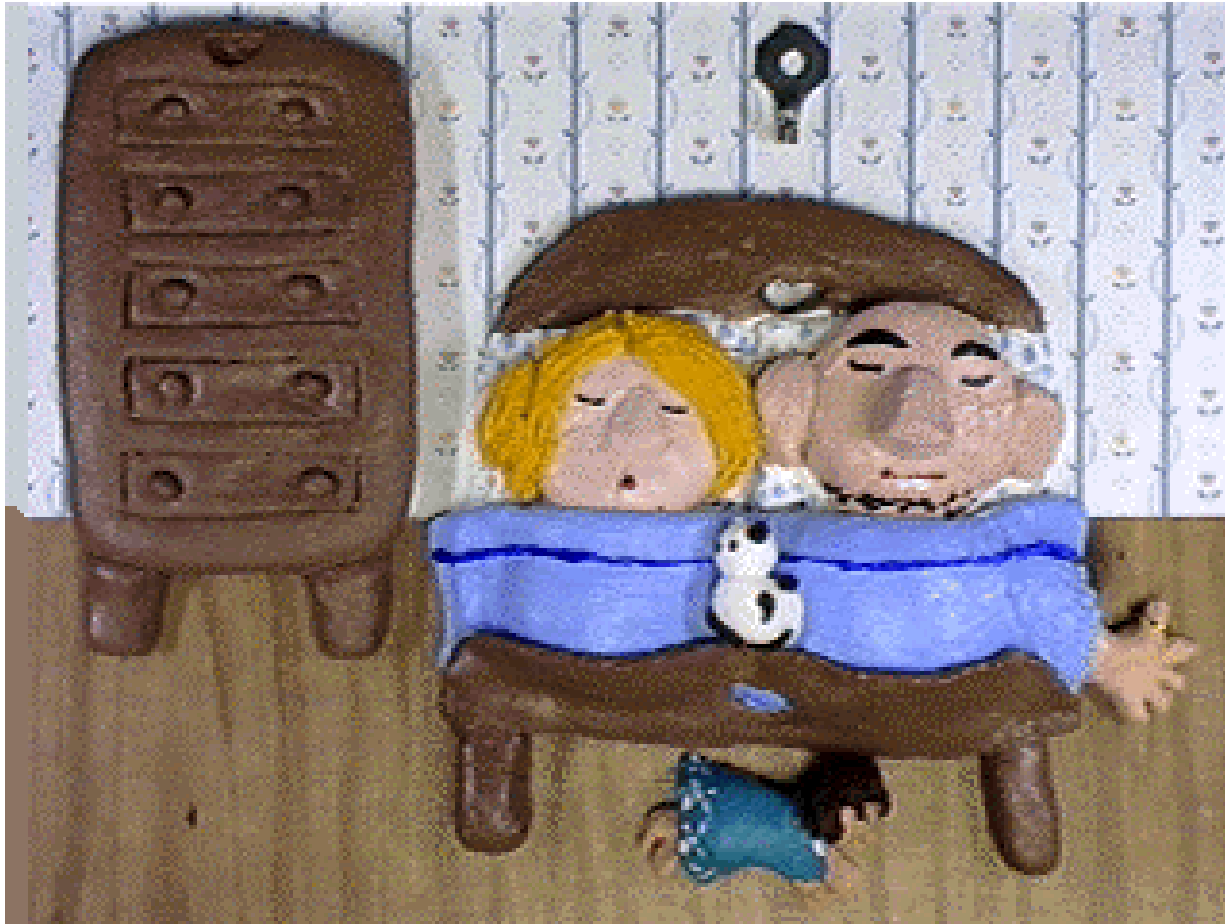
ניסה הענק ללכת אחריה, אך השערה לא יכלה להחזיק אותו.

הוא התרגז מאוד וזעק: "וי לך מולי, עוד אתנקם בך!" ומולי ענתה: "אולי, כשאחזור אל ביתך, אבל לא  
אחזור!"



חזרה מולי לארמון והביאה את  
החרב למלך. זה שמח מאוד ומיד  
ערך חתונה גדולה לנסיך הבכור  
ולפולי. החגיגות נמשכו שלושה  
ימים ושלושה לילות.  
בתום החגיגות בא המלך למולי  
ואמר: "יפה עשית נערת. אבל  
תוכלי לעשות עוד יותר יפה. תביאי  
לי את הארנק שהענק מחזיק  
מתחת לכרית שלו ואני אתן  
לאחותך דולי להתחתן עם הבן  
האמצעי שלי."  
ראתה מולי שאחותה דולי מאוהבת  
בנסיך והחליטה לנסות. אחרי  
שקיעת השמש היא שמה את  
פעמיה שוב לביתו של הענק.





הענק ישב ליד האח ונמנם.  
התגנבה מולי לבית ושוב זחלה  
מתחת למיטה. אך קודם שמה יד  
תחת לכרית והוציאה את הארנק.  
כשהענק ואישתו הלכו לישון, ומולי  
שמעה את נחירתו של הענק, יצאה  
מתחת למיטה וניגשה לדלת. אך  
מטבע אחד נפל מהארנק. התעורר  
הענק, ראה את מולי הבורחת ורץ  
אחריה.

שוב ברח מולי כשהענק רץ מהר  
בעקבותיה וכמעט משיג אותה, אך  
גשר השערה שעל הנהר הציל  
אותה.

רגז נורא הענק וזעק: "וי לך מולי,  
עוד אתנקם בכך!" ומולי ענתה:  
"אולי, כשאחזור אל ביתך, אבל לא  
אחזור!"

ומולי חזרה לארמון ונתנה את הארנק למלך.



ושוב נערכה חתונה גדולה שנמשכה  
שבוע שלם, וכל הממלכה שמחה וכולם  
שרו ורקדו בחתונה של דולי עם  
הנסיך.

אך כשהזוג הצעיר יצא כבר לירח  
הדבש שלו בא המלך למולי ואמר לה:  
"עשית דבר גדול, מולי, אך יש עוד  
דבר והוא החשוב ביותר שתוכלי  
לעשות. אם תביאי לי את טבעת הזהב  
שעל ידו של הענק, אתן לך את בני  
הצעיר לבעל."

האמת היא שבסתר ליבה מולי מאוד  
רצתה בנסיך הצעיר, כי נראה לה יפה  
וגם נבון, אם כי לא חכם מדי, בדיוק  
במידה. היא הסמיקה, אך לא חשבה  
הרבה ועוד באותו הערב יצאה לביתו  
של הענק, כשצלוחית שמן בכיסה.



הענק שוב אכל את ארוחתו  
במצמוץ שפתיים רעשני וכל  
תשומת ליבו הייתה בצלחת  
שלפניו. מולי זחלה לחדר השינה  
של הזוג ושוב הסתתרה תחת  
המיטה. כשהזוג הלך לישון  
הציצה מולי וראתה שידו של  
הענק תלויה בדיוק מעל ראשה.  
היא הוציאה את צלוחית השמן,  
טפטפה על האצבע של הענק,  
החליקה את הטבעת מאצבעו  
ושמה אותה בכיס.



אך הענק התעורר. הוא אמנם  
לא הרגיש שהטבעת ירדה  
מאצבעו, אך הוא תפס את מולי  
וצעק: "הנה את. עכשיו תבואי על  
עונשך. ותגידי – אילו אני גנבתי  
לך את כל הדברים כמו שאת  
גנבת לי – מה היית עושה לי?"  
"הייתי שמה אותך בשק גדול,  
תולה בקורה שבתקרה, הולכת  
ליער ומביאה מקל עבה ואחר כך  
מרביצה בשק בכל הכוח."  
"זה בדיוק מה שאעשה עכשיו"  
צחק הענק. הוא לקח שק גדול,  
שם בו את מולי ותלה בקורה.  
ואז הלך ליער לחפש מקל  
מתאים.



ומולי התחילה בשקט, בשקט  
לדבר מתוך השק: "אילו רק  
יכולת לראות מה שאני רואה."  
שמעה זו אשת הענק ושאלה:  
"מה את רואה שם?" אך מולי לא  
ענתה ורק דיברה שוב ושוב: "הו,  
אילו יכולת לראות מה שאני  
רואה!"

הדבר סיקרן מאוד את אשת  
הענק והיא ביקשה שמולי תיתן  
לה להיכנס ולראות מה יש שם  
בשק.

ובסוף היא לקחה מספריים  
גדולים, חתכה את השק והציצה  
פנימה. מולי יצאה מהשק ואמרה  
לאשת הענק להיכנס. היא לקחה  
מהר חוט ומחט ותפרה את השק  
עם אשת הענק בפנים. בעצמה

היא נעמדה אחרי הדלת לראות מה יקרה.



הענק חזר מהיער עם מקל גדול  
והתחיל להרביץ בשק בכל הכוח.  
האישה התחננה שיפסיק.  
הענק הכיר את קולה והבין שמולי  
ברחה. הוא ראה אותה ליד הדלת  
וניסה לתפוס אותה. מולי ברחה מיד,  
רצה מהר ביער ומעל הנהר. הענק  
רדף אחריה אבל שוב לא יכול היה  
לעבור ורק צעק: "וי לך מולי, עוד  
אתנקם בך!" ומולי ענתה: "אולי,  
כשאחזור אל ביתך, אבל לא אחזור!"



מולי הגיעה לארמון. שם נתנה את  
הטבעת למלך, והוא מיד החל  
בהכנות לחתונתה עם הנסיך.  
נערכה שוב חתונה גדולה. הוזמנו  
אליה כל תושבי הממלכה ונציגים  
מכל הממלכות השכנות וכל מי שרק  
יכול היה לבוא, מלבד, כמובן,  
מהענק.  
החגיגות נמשכו חודש שלם והזוג  
הצעיר חי באושר ועושר עד  
להרפתקה הבאה.